
Vládce noci

Chladný vzduch štípal De Quinceyho do tváří.

„Otče, opravdu jsem myslela vážně to, co jsem řekla o ztrátě tvých knih,“ sdělila mu Emily, když pospíchali podél zasněžených kolejí. „Chápu oběť, kterou přinášíme.“

„Obětoval jsem je už dávno, Emily. Konečně si uvědomuji, jak moc jsem klamal sám sebe.“

Vlak za nimi vydal hlasité zasupění. Spřáhla mezi vagony zazvonila. Kola zaskřípala. De Quincey se za běhu ohlédl přes rameno a uviděl, jak červené lucerny na konci brzdového vagonu mizí ve tmě. Pak zbyla jen vzdálená světla na peronu a stíny venkovské krajiny.

„I kdybych dorazil do Grasmere včas, jak bych mohl domácím zabránit, aby dal moje knihy do dražby? Jsem nucen přiznat, že byly ztracené už v okamžiku, kdy jsem za nimi zamkl dveře.“

Pod nohama jim křupal štěrk.

„Vidím tunel,“ řekla Emily a zvedla lampu.

Klenuté temné ústí ji přimělo zastavit.

„Slyšíte mě?“ křikl De Quincey do tunelu. Jeho slova se rozléhala v temnotě.

„Přišli jsme vám pomoci!“ zavolala Emily.

Slyšeli však jen hřmící ozvěnu.

„Třeba je moc slabý a nemůže odpovědět,“ řekla Emily. „Dej bůh, abychom nepřišli příliš pozdě.“

Sevěla De Quinceymu ruku. Vstoupili do otvoru.

Vzduch byl okamžitě chladnější a těžší. Do ozvěny jejich kroků kapala ze stropu voda.

Emily namířila lucernu mezi dvě tratě, ale její světlo nebylo dost silné, aby zahnalu tmu ze zaoblených zdí širokého tunelu.

„Propast opiové noční můry,“ řekl De Quincey.

„Možná jsi měl zůstat na stanici. Otče, cítíš se dost silný, abys mohl pokračovat?“

„Mám z toho pocit, že jsem...“

„Ano?“ zeptala se Emily.

„... naživu.“

Adrenalin z toho, že je užitečný, potlačil únavu De Quinceyho devětašedesáti let, desetiletí lítosti za tu smyčku, do níž jej opium s jeho pomocí polapilo. Jeho zvyk ujít denně až patnáct mil, aby potlačil své bažení, jeho nutkavé půlnoční přecházení, na které si stěžoval lord Palmerston, poskytl jeho nohám sílu držet krok s jeho dcerou.

„Tam vpředu,“ ukázal De Quincey. „Něco tam leží na šterku.“

Lampa odhalila tmavý obrys ležící mezi dvěma páry kolejnic.

Emily spěchala kupředu, ale náhle se zastavila.

I kdyby oběť nebyla nehybná tak, jak bývají jenom mrtvoly, bylo by jasné, že tomu muži není pomoci. Krk měl podříznutý. Čelo rozdrčené. Jednu nohu skoro oddělenou od těla.

„Ach,“ zamumlala Emily.

Postavila lampu na zem a klesla na kolena na kraji kaluže krve obklopující tělo. Po krátkém zaváhání natáhla ruku k jednomu zápěstí mrtvého a zkusila tep.

Zavrtěla sklesle hlavou.

„V prosinci jsem si myslela, že jsem už viděla to nejhorší, s čím se kdy setkám,“ řekla. „Po tom, co se stalo v únoru, jsem si tím byla ještě jistější. Ale teď...“ Povzddechla si. „Bůh tomu muži pomoz – protože *já* mu pomoci nemohu.“

De Quincey se snažil nedýchat mědnatý pach krve.

„Doufám, že si nemyslíš, že i *tahle* vražda je umění,“ řekla Emily.

„To by posoudil Aristoteles, ne já. Lítost a hrůza – to jsou požadavky toho velkého filozofa.“

De Quincey pomohl dceři vstát. „To, co někdo udělal tomuto muži, rozhodně vyvolává hrůzu.“ Obrátil Emily od mrtvoly. „Ale co lítost?“

„Otče, já vím, co děláš.“

„Pouze se snažím vytvořit ve tvé mysli realitu, která je větší než to, co leží za námi.“

„Děkuju ti.“

„Bezmoc, kterou ten muž cítil polapený v uzamčené cele a letícím projektilu, je něco, co cítíme my všichni pokaždé, když nastoupíme do vlaku, a ohavnost lidské představitivosti teď někoho pobídla ke spáchání vraždy v jednom z těch uzamčených oddílů. Přejde jednou doba, kdy se čas bude pohybovat tak rychle, že nebude žádné místo, kde se nebudeme bát? Ano, je mi toho muže líto.“ De Quincey ztišil hlas. „Je mi líto nás všech.“

Stáli čelem ke vzdálenému oblouku vjezdu do tunelu. Měsíční světlo za ním skýtalo bledý kontrast k husté černotě okolo nich.

„Třeseš se. Není ti zima, otče?“

„Ty se taky třeseš,“ řekl jí.

„Ale odejít nemůžeme,“ řekla Emily a její slova se rozlehla tunelem. „Ne dokud nedorazí zřízenec ze stanice, aby se postaral, že všechno zůstane tak, jak jsme to našli. Sean bude chtít mít všechny detaily zachované.“

„Vidíš světla stanice?“

„Ne, otče. Je to moc daleko.“

„Vidíš obrys zřízenců spěchajících k nám?“

„Ne, nevidím ani je,“ odvětila Emily. „Proč myslíš, že jim to trvá tak dlouho?“

„Ale já *něco* vidím. Třeba je to laudanem a je to jen v mé mysli.“

„O čem to mluvíš, otče?“

De Quincey natáhl paži, v níž držel lampu. Ve výši jeho kolen se v jejím světle zalesklo několik párů očí.

Emily se zapotácěla dozadu. Něco zavrčelo.

„Psi!“ řekla Emily.

Oči se přibližovaly – tři páry, čtyři páry, pět párů.

„Musel je přivábit pach krve! Chtějí tu mrtvolu!“ řekl De Quincey.

Další pes zavrčel.

„Možná chtějí taky *nás*!“ řekla Emily. Zamávala pažemi a křikla: „Běžte!“

Oči zmizely, jak se psi obrátili a vyrazili pryč.

„Správně!“ křikla Emily. „Nechte nás být!“

Ale oči se vrátily na místa, kde byly předtím.

„Když už jsem nemohla téhle nebohé duši pomoci, bůh ví, že ochráním aspoň její ostatky!“ vykřikla Emily.

Náhle se zableskly zuby a chňaply po ní.

Emily uskočila tak rychle, až málem upadla.

„Štěrk!“ řekl De Quincey.

Zvedl hrst drobného kamení a hodil. Oči za doprovodu kňučení zmizely, jak se psi rozprchli.

„Ano!“ řekla Emily. Nabírala jednu hrst štěrku za druhou a metala ho vši silou.

De Quincey uslyšel další kňučení.

Ale pak se opět ozvalo vrčení. Obrátil se a uviděl, jak se k němu z druhé strany blíží žluté oči.

„Emily, vezmu si tuhle stranu a ty tu druhou! Dál házej štěrk!“

Zatímco držel v levé ruce lampu, našel sílu sebrat pravou kameny, hodil je a slyšel, jak některé rachotí na kolejích a jiné tlumeně narážejí do masa. Měl rukavice, ale ostrý štěrk mu je na špičkách prstů rozedral.

„K čertu s vámi!“ křikla Emily a dál metala kamení. „Já vám toho muže nedám!“

„Dělej co největší hluk!“ řekl jí De Quincey přiškrceným hlasem. V paži cítil křeče a začal si zpívat hymnus, který si pamatoval z těch hrozných únorových událostí: „*Syn Boží jde do války získat královskou korunu. Zpívej, Emily! Tak hlasitě, jak dokážeš. Syn Boží jde do války!*“

Jejich hlasy se odrážely od klenutých stěn.

De Quincey náhle přešel na směsku od Shakespeara. „Peklo je prázdné a všichni ďablové jsou zde! Ale já pošlu všechny *zpět* do pekla! Stanu se žoldákem!“

„Otče!“ křikla Emily varovně.

Rozléhající se řev jejich hlasů nebyl ničím ve srovnání s divokým rachotem, který se k nim blížil. Náhle vjezd do tunelu zablokovala tma probodnutá jen dvěma červenými světly, která neustále rostla.

Emily ho popadla a strhla dolů na štěrk okamžik předtím, než se přihnala expresní lokomotiva na trase ze severu do Londýna. Zuřivý vítr, který zvedla, nafoukl De Quinceymu kabát. Cítil, jak se země pod ním otřásá, a přitiskl si dlaně na uši. Vagon za vagonem se hnál kolem a chaos zvyšovaly zvonění a skřípot nesčetných kol. Tunel naplnil hustý kouř a De Quinceyho na čele

pálily jiskry. Vzduch tak zhoustl vířícími sazemi, že nemohl dýchat. Kašlal a dusil se a tiskl zavřené oči k štěrku, div si je neporanil.

„Jsi v pořádku, Emily?“

Když se oba vyhrabali na nohy, zvedl De Quincey lampu. Oči už nebyly nikde na dohled.

„Vlak ty psy musel zahnat,“ usoudil.

Pak Emily řekla: „Ne.“

Oči se znovu objevily i s temnými obrysy za nimi. Vrčení se blížilo.

Po Emily chňaply zuby.

„Zatraceně!“ Vykopla a její bota zasáhla čumák jednoho psa. Vykvikl a odběhl.

„Až do dnešního večera jsem tě nikdy neslyšel říct ‚k čertu‘ ani ‚zatra-
ceně‘, Emily.“

„Možná uslyšíš i horší slova, otče.“

Jeden pes se mu zakousl do manžety nohavice, zatáhl a téměř ho strhl na zem.

Se sevřenou hrudí poskočil De Quincey na jedné noze, mávl lampou a udeřil psa do hlavy. Omráčený pes uvolnil sevření a odpotácel se.

De Quincey se pracně nadechl a sáhl po dalších kamenech, ale jeho prsty místo toho sevřely kus kovu. Zvedl ho k lampě a uviděl, že je to konec ulomené tyčky, která musela vypadnout z projíždějího vlaku.

Několikrát jí uhodil do kolejnice a vytvořil vzteklý zvonivý zvuk. Ten byl tak neobvyklý, že oči uskočily dozadu.

„Pomáhá to, otče!“

Jak ale dál bušil tyčí do kolejnice, srdce se mu rozběhlo tak rychle, až dostal strach, že se možná zhroutí.

„Nemám sílu v tom pokračovat, Emily!“

Sesunul se na štěrk a podal jí tyč. Po tváři mu stékal pot a máčel mu šaty.

Emily tloukla do kolejnice znovu a znovu, ale ten ušívoucí, pronikající zvuk jen přiměl psy zaváhat a posuzovat nebezpečí.

De Quincey se usilovně snažil zkrotit své splašené srdce.

„Vracejí se!“ řekla Emily.

S jistotou, že je v opiové noční můře, že nic z toho není skutečné, že spí v Edinburghu a nikdy nepřijel do Londýna, se De Quincey přinutil vstát.

Sundal si kabát.

„Otče, co to děláš?“

„Miluju tě,“ řekl jí.

Zvedl cylindr lampy a strčil lem kabátu do plamene.

„Otče!“

Popadl kabát za límec a mávl hořícím lemem směrem ke psům. Oheň ozářil zacuchanou srst a mokvající boláky na tělech těch zubožených zvířat, z nichž některým chyběly uši, z jiných odpadávali červi a všechna vypadala jako pekelné stvůry.

Přesvědčený, že jeho srdce už nemůže bušit rychleji, aniž by ho to zabilo, křikl „Táhněte zpátky do pekla!“ a máchl kabátem na další zvíře, až se rozlétly jiskry. Kouř přinesl pach spálených chlupů. Z rychlého tepu se mu točila hlava.

Emily se řídila jeho příkladem, svlékla si kabát a zapálila jeho okraj. Když klesl na kolena, byla náhle vedle něco, vrhla se směrem ke psům a mávala svým hořícím oděvem.

Do tunelu vběhla světla. De Quincey se na okamžik lekl, že se blíží další vlak, ale tato světla se kývala, jak je nesli běžící lidé. Provázely je hlasy křičících mužů: „Táhněte, parchanti! Běžte pryč!“

Lampy osvětlovaly padající a dopadající hole. Psi kňučeli a prchali, jejich stíny se stávaly obrysy mizícími v ústí tunelu.

„Jste vy dva v pořádku?“ zeptal se nějaký muž, když přiběhl blíž. Jeho lampa odhalila, že má na sobě uniformu železničního zřízence. „Dobré nebe, podívejte se na sebe! Pane, máte na obličejích krev. Rukavice máte taky od krve. A vy taky, slečno! Oba jste černí od sazí. Co se vám to stalo s kabáty? Jsou skoro na popel.“

„Už jsme mysleli, že nikdy nepřijdete,“ řekla Emily.

„Měli jsme problém najít doktora, slečno.“

„Tady ho nebude třeba,“ řekl muž stojící nad tělem. „Tak těžká zranění nemůže nikdo přežít.“

„Zkusila jsem tep,“ řekla mu Emily. „Tomu nešťastníkovu už nebylo pomoci.“

Doktor na ni vrhl překvapený pohled, zjevně neschopný pochopit, jak by nějaká žena mohla umět nahmatat tep.

„Je důležité držet se od těla dál,“ řekla mu Emily. „Policie bude potřebovat, aby všechno zůstalo neporušené, aby mohla vyšetřovat.“

„Jsem místní konstábl,“ pronesl další muž a vystoupil kupředu.

„Pak chápete, že všechno musí zůstat na svém místě, aby mohl inspektor Ryan odvést svou práci,“ řekla mu Emily.

„Ano, vlakový zřízenec nás informoval, že jste zdůraznila, že je nezbytné zavolat detektiva inspektora Ryana ze Scotland Yardu a že by v telegramu mělo taky stát, že jsou zde slečna De Quinceyová a její otec. De Quincey? To jméno mi zní povědomě.“

S pocitem, že mu žaludek opět napadly krysy, De Quincey řekl: „Emily, prosím, mou medicínu.“

Když vytáhla lahvičku s laudanem a lžící ze sukně, nevšímal si lžíce, vzal si lahvičku a napil se z ní.

Když ti tři muži poznali, jaký druh lahvičky to je, zalapali po dechu.

„Teď mi to dochází,“ řekl konstábl. „Vy jste Požívač opia.“